

чката истина, Панни. Лицето му блѣда-
во, смутено и жаловито, каквото вратата
ва тъмницѣтъ отъ коѣктои е злѣзълъ.

— Отъ туй нѣма нищо. Доста е това
дѣто си е дошелъ. Азъ ще го исцѣрьжъ.

— Но трѣба и да го раздумашъ, да
го утѣшишъ; Защото ся вижда че ра-
ботытъ сж излѣзли на злѣ въ Полшѣ.
Въстаніето не сполучило.

— О, това е твърдѣ жалостно, отго-
ворила тя. Но всякой прави онова кое-
то може, и ако не сполучи. . . . доста е
че е изпълнилъ длѣжността си. И като
ся обърнѣ пакъ къмъ истуканчето на
Полшѣ, почнѣ да ѣ говори като на жи-
вѣ: „О, ты, която знаешъ сърдцата, и
отгадавашъ помислыгѣ. . . . ты го позна-
вашъ, ты знаешъ че той ся нае да из-
върши работѣ не извършванѣ. . . . “

Чувай, Иване, думаше по на татѣкъ
тя, като ся обърнѣ къмъ слугѣтъ: Ка-
то дойде сынъ ми подиръ малко, ще го
турѣ да седне тука прѣдъ нозѣтъ ми,
и ще поставѣ главѣтъ му на колѣнѣтъ
си и ще го раздумамъ и растужѣ; азъ
ще му кажѣ че когато честиѣта на чело-
вѣка остане не запетнѣна, Богъ е бла-
годаренъ, и Полша, и майкыгѣ. . . и за-